



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **V. M.**
bytem X
zastoupen JUDr. Alicí Hejzlarovou, LL.M., MBA, advokátkou
sídlem Žitná 1575/49, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Generální ředitel Vězeňské služby České republiky**
sídlem Soudní 1672/1a, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2021, č. j. VS-44151-21/ČJ-2021-80000L-51ODV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

1. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2021, č. j. VS-44151-21/ČJ-2021-80000L-51ODV (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Věznice Plzeň (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 5. 8. 2021, č. j. VS-112276-23/ČJ-2021-801120 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žalobcova žádost ze dne 21. 1. 2021 o převedení na jiné služební místo v jiné služební hodnosti.
2. Na základě nařízení vlády č. 604/2020 Sb., kterým se mění nařízení vlády č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech (dále jen „*nařízení vlády*“), ve spojení se schválenými tabulkami *Složení a počty zaměstnanců a příslušníků Věznice Plzeň* ze dne 14. 1. 2021, č. j. VS-10639-1/ČJ-2021-801120, došlo s účinností od 1. 2. 2021 k navýšení systemizovaných míst dozorců oddělení výkonu vazby a trestu Věznice Plzeň v páté tarifní třídě o 37 systemizovaných míst na celkových 72 systemizovaných míst. Proto byli dozorcí oddělení výkonu vazby a trestu informováni o tom, že mohou podat žádost o zařazení do páté tarifní třídy.
3. Žalobce podal dne 27. 1. 2021 správnímu orgánu prvního stupně žádost o převedení na jiné služební místo v jiné služební hodnosti se stejným místem služebního působení podle § 26 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „*zákon o služebním poměru*“). Podanou žádostí se domáhal výkonu služby dozorce v páté tarifní třídě.
4. Žádost byla nejprve zamítnuta rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 29. 1. 2021, č. j. VS-51910-23/ČJ-2016-801120. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 6. 2021, č. j. VS-44151-11/ČJ-2021-80000L-51ODV, zrušeno a vráceno správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.
5. V novém řízení správní orgán prvního stupně žádost prvoinstančním rozhodnutím opětovně zamítl. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

II.

Žaloba

6. Žalobce v **prvním žalobním bodu** (viz čl. VII žaloby) s odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, rozsudky téhož soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65 a ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 As 104/2013-21, namítl, že prvoinstanční rozhodnutí je nicotné podle § 77 odst. 2 správního řádu. Důvody nicotnosti žalobce spatřoval v tom, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí neobsahuje náležitosti dle § 68 odst. 3 správního řádu, protože zde chybí uvedení podkladů pro vydání rozhodnutí, odůvodnění neprovedení navrhovaného důkazního materiálu a logický aspekt úvah při hodnocení skutkového stavu a podkladů a návrhů a námitek žalobce. Jelikož žalovaný nicotné prvoinstanční rozhodnutí nezrušil, je napadené rozhodnutí nezákonné.
7. V **druhém žalobním bodu** žalobce namítl, že v rozporu s § 77 odst. 1 zákona o služebním poměru ppor. H. a správní orgán prvního stupně zneužili výkonu práv a povinností k účelovému poškození žalobce s cílem zamezit jeho povýšení. Šlo o to, že ve správním spisu bylo založeno negativní hodnocení žalobce zpracované ppor. H., bývalého

vedoucího, ačkoli v rámci služebního hodnocení žalobce bylo uvedeno, že žalobce nelze hodnotit z důvodu dlouhodobé neschopnosti (z důvodu služebního úrazu) z výkonu služby. Žalobce byl seznámen a souhlasil dne 5. 1. 2021 s obsahem standardního služebního hodnocení, avšak s hodnocením ppor. H. ze dne 4. 4. 2021 nebyl žalobce vůbec seznámen.

8. Žalobce v **třetím žalobním bodě** namítal, že byl v rozporu s § 77 odst. 8 zákona o služebním poměru vystaven nerovnému zacházení při dosahování služebního postupu, neboť v předmětném období bylo do vyšší služební hodnosti a vyšší tarifní třídy převedeno zhruba padesát osob v obdobném či horším postavení než žalobce. Povýšení a převedení do vyšší tarifní třídy byli i dva příslušníci (R. P. a F. K.), v rozhodné době stíhaní pro kázeňský přestupek, za který byli následně kázeňsky potrestáni. Žalobce tak nevyhovění jím podané žádosti vnímal jako důsledek přímé a trvající diskriminace. S ohledem na žalobcovu bezúhonnost měl být žalobce oproti jiným žadatelům naopak zvýhodněn. Žalobce k důkazu označil osobní spisy uvedených dvou příslušníků.
9. Ve **čtvrtém žalobním bodě** žalobce namítl, že správní orgány nesprávně zjistily a hodnotily zjištěný skutkový stav, protože pominuly důkazy o skutečnostech svědčících o faktickém výkonu služby žalobce na služebním místě, pro které je stanovena 5. platová třída. Z denních rozkazů a z harmonogramu služeb pro rok 2021 totiž bylo zřejmé, že žalobce byl opakovaně plánován a velen na pracoviště k výkonu komplexních služebních činností spadajících do 5. tarifní třídy, kde vykonával činnost vedoucího celé směny, která spadá do 5. tarifní třídy dle bodu 3 nařízení vlády.
10. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného a prvoinstančního rozhodnutí a shrnul průběh správního řízení.
12. Stran žalobcem namítaných vad prvoinstančního rozhodnutí žalovaný poukázal na to, že tyto vady mohly být odstraněny a vzhledem k zásadě jednotnosti řízení byly odstraněny v odvolacím řízení. Žalovaný vycházel z toho, že ve věci není třeba doplňovat dokazování, neboť byly zjištěny všechny potřebné skutkové okolnosti, a že výrok rozhodnutí ob stojí, protože zjištěné skutečnosti byly správně právně kvalifikovány.
13. Žalovaný uvedl, že při posuzování jednotlivých žádostí o přeřazení bylo přihlíženo k potřebě zajištění služby na jednotlivých dozorčích stanovištích oddělení výkonu vazby a trestu Věznice Plzeň, a k tomu souvisejícímu zařazení konkrétního dozorce na určitý úsek či vnitřní pracoviště. Služební hodnocení žalobce neměla vliv na zamítnutí jeho žádosti a byla do správního spisu založena až na podkladě návrhu zmocněnce žalobce ze dne 1. 7. 2021. Žalobcem odkazované hodnocení zpracované ppor. H. následovalo až po vydání nedoporučujících stanovisek zástupce vedoucího oddělení výkonu vazby a trestu npor. Ing. R., vrchního komisaře mjr. Bc. P. a vedoucího oddělení výkonu vazby a trestu a prvního zástupce ředitele věznice plk. Mgr. K., i po zamítavém stanovisku npor. Ing. R. ze dne 22. 2. 2021.

14. Žalovaný dále s odkazem na popis služebního místa žalobce, zákon o služebním poměru, nařízení vlády a faktický výkon služby žalobcem uvedl, že žalobce vykonával i jako velící příslušník na konkrétní směně činnosti odpovídající čtvrté tarifní třídě, a to zajišťování dozorcí služby a zajišťování práv a povinností obviněných a odsouzených ve věznici nebo na nestřeženém pracovišti, usměrňování dílčích úkolů dozorcí služby ve věznici a zajišťování strážní nebo dozorcí služby při předvádění vězněných osob ve věznici. Žalobce nevykonával činnosti odpovídající přímému a soustavnému řízení jednotlivých stanovišť a jejich komplexní organizaci.
15. Žalovaný rovněž uvedl, že v souladu s nařízením vlády došlo k navýšení míst dozorců oddělení výkonu vazby a trestu Věznice Plzeň v páté tarifní třídě o 37 systemizovaných míst. Žádost o převedení na tato služební místa byla podána 48, a proto nemohl správní orgán prvního stupně vyhovět všem podaným žádostem. Žalovaný též poukázal na to, že v odvolání žalobce pouze namítal, že měla být oproti jiným žadatelům zohledněna jeho faktická činnost spadající do páté tarifní třídy a nemělo být přihlíženo k jeho hodnocení.
16. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

17. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích, přičemž žalobce přednesl repliku ve znění svého podání ze dne 20. 6. 2022.

V.

Posouzení věci soudem

18. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, přičemž neshledal žádné vady napadeného rozhodnutí, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

VI.

Rozhodnutí soudu

19. Žaloba není důvodná.
20. Nejprve se soud zabýval **prvním žalobním bodem**, tedy žalobcem namítanou nicotností rozhodnutí jako jejich potenciálně nejzávažnější vadou, k níž by byl soud povinen přihlédnout i bez námítky žalobce z úřední povinnosti (srov. § 76 odst. 2 s. ř. s.).
21. Vady správního rozhodnutí zakládající jeho nicotnost upravuje § 77 odst. 1 správního řádu. „Podle § 77 správního řádu je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost [někdy též označována jako nulita, paakt, absolutní zmatečnost, non negotium, zdánlivý akt, pa-akt, právní nullum, neexistence, naprostá (absolutní) neplatnost] představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími

a rovněž i nezhojitelnými. Nicotné rozhodnutí není „běžným“ rozhodnutím nezákonným, nýbrž „rozhodnutím“, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2008, č. j. 7 Afs 68/2007 - 82, ze dne 27. 10. 2004, č. j. 3 Azs 277/2004 - 70, ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 10/2004 - 49, ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 12/2003 - 48, popř. odbornou literaturu, např. PRŮCHA, P. *Správní právo. Obecná část. 7., doplněné a aktualizované vydání*. Brno: Masarykova univerzita, 2007, s. 369; STAŠA, J. in Hendrych, D. a kol. *Správní právo. Obecná část. 6. vydání*. Praha: C. H. Beck, 2006, s. 212 a násl.).“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2022, č. j. 7 As 217/2021-43, bod 11).

22. Soud neshledal, že by napadené rozhodnutí a prvoinstanční rozhodnutí byla nicotná z důvodů, k nimž by byl soud povinen přihlídnout z úřední povinnosti. Obě rozhodnutí vydaly k tomu věcně příslušné správní orgány (služební funkcionáři), jejich výroky jsou naprosto srozumitelné a určité, kdy vzhledem k charakteru výroků a předmětu řízení nepřipadá vůbec do úvahy, že by byly právně či fakticky neuskutečnitelné.
23. Pokud žalobce namítal, že prvoinstanční rozhodnutí neobsahovalo uvedení podkladů pro vydání rozhodnutí, odůvodnění neprovedení důkazních návrhů ani úvahy o hodnocení skutkového stavu a podkladů a návrhů a námitek žalobce, takto vytčené vady z důvodu jejich povahy nemohly způsobit nicotnost rozhodnutí, jak je zřejmé z výše citovaného § 77 odst. 1 správního řádu. Proto nemohla tato žalobcem tvrzená nicotnost prvoinstančního rozhodnutí přivodit napadenému rozhodnutí nezákonnost tvrzenou žalobcem.
24. Rovněž žalobcem odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (usnesení ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, a rozsudky ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, a ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 As 104/2013-21) se mýjela s tvrzenou vadou nicotnosti přezkoumávaných rozhodnutí, neboť všechna žalobcem identifikovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se týkala vady správních rozhodnutí v podobě jejich nepřezkoumatelnosti. Nepřezkoumatelnost napadeného či prvoinstančního rozhodnutí však žalobce netvrdil, když vady vytýkané napadenému a prvoinstančnímu rozhodnutí spojoval toliko s jejich nicotností.
25. I kdyby však soud tento žalobní bod posoudil tak, že jím podle svého obsahu žalobce napadal nikoli nicotnost, nýbrž nepřezkoumatelnost rozhodnutí, v čl. VII žaloby žalobce neuvedl žádnou konkrétní námitku - zejména jaký podklad rozhodnutí postrádal, který jeho důkazní návrh nebo námitka nebyly vypořádány, příp. proč žalobce měl úvahy žalovaného za nelogické.
26. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu, jímž žalobce v žalobě argumentoval, platí, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
27. Podle § 181 odst. 5 věty první zákona o služebním poměru v odůvodnění služební funkcionář uvede důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka

a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

28. V rozsudku ze dne 10. 12. 2019, čj. 1 As 327/2019-109, bodě 33, publ. ve Sb. NSS pod č. 3967/2020, Nejvyšší správní soud judikoval, že „[A]čkoliv zákon o služebním poměru obsahuje poměrně autonomní úpravu řízení ve věcech služebního poměru, není tato úprava ani zdaleka komplexní. V řízení ve věcech služebního poměru tedy lze subsidiárně použít správní řád tam, kde zákon o služebním poměru nestanoví jinak (§ 1 odst. 2 správního řádu) i v případě, že na správní řád výslovně neodkazuje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, čj. 7 As 281/2016-26, nebo ze dne 29. 3. 2018, čj. 5 As 8/2017-26).“
29. Ze srovnání citovaného § 68 odst. 3 správního řádu a § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru je zřejmé, že podmínky pro subsidiární použití správního řádu ve vztahu k požadavkům na odůvodnění rozhodnutí nejsou dány, protože zákon o služebním poměru upravuje náležitosti odůvodnění rozhodnutí komplexně (navíc obsahově shodně se správním řádem). Soud tedy aplikoval § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru.
30. Napadené a prvoinstanční rozhodnutí tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek a vzájemně se v obou směrech doplňují (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publ. pod č. 534/2005 Sb. NSS, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25, či dne 14. 10. 2021, č. j. 7 As 447/2019-60, bod 22). Proto nemůže napadené rozhodnutí trpět nepřezkoumatelností, odůvodněnou jediné nepřezkoumatelností prvoinstančního rozhodnutí, jelikož napadené rozhodnutí může (a dokonce je to žádoucí) vady prvoinstančního rozhodnutí napravit vlastním odůvodněním.
31. Dle názoru soudu napadené rozhodnutí netrpí vadami, v důsledku nichž by mohlo být považováno za nepřezkoumatelné. Podklady prvoinstančního rozhodnutí správní orgán prvního stupně specifikoval na str. 3 uprostřed prvoinstančního rozhodnutí, kdy žalovaný další dokazování neprováděl a hodnocení podkladů správním orgánem prvního stupně aproboval (viz str. 5 nahoře napadeného rozhodnutí), tudíž nebyl důvod podklady rozhodnutí v napadeném rozhodnutí znovu popisovat. Z řádně odůvodněného napadeného rozhodnutí je patrné, jaký skutkový stav vzal žalovaný za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, jak hodnotil argumentaci žalobce a z jakých důvodů tuto argumentaci shledal nepřipadnou. Rozhodnutí je srozumitelné a je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Soud znovu poukazuje na to, že žalobce v žalobě neuvedl, který jeho důkazní návrh nebo námitka nebyly vypořádány, příp. proč považuje žalobce úvahy žalovaného za nelogické.
32. První žalobní bod tedy nebyl důvodný.
33. S ohledem na obsah **druhého žalobního bodu** považuje soud za účelné shrnout důvody přezkoumávaných rozhodnutí.
34. V prvoinstančním rozhodnutí byly na str. 3 uprostřed vymezeny podklady, z nichž správní orgán prvního stupně vycházel. Prvoinstanční rozhodnutí bylo ve vztahu k zamítnutí žádosti žalobce odůvodněno s odkazem na stanovisko zástupce vedoucího OVVaT npor. P. R. ze dne 22. 2. 2021, aprobované vedoucím OVVaT mjr. Bc. Š. P., tím, že vzhledem k omezenému počtu míst s pátou tarifní třídou nebyl dán předpoklad, že by žalobce vykonával komplexní zajišťování dozorcí služby na ubytovnách vězněných osob,

tudíž bude vykonávat činnosti zařazené do 4. tarifní třídy, kdy *o žádostech příslušníků bylo rozhodováno podle potřeb zajištění služby na jednotlivých dozorcích stanovištích a s tím souvisejícím zařazením konkrétních dozorců na určité úseky či vnitřní pracoviště* (viz str. 3 a 4 prvoinstančního rozhodnutí). Na žádost žalobce byly opatřeny jeho denní rozkazy za období od 31. 1. 2021 do 28. 6. 2021, z nichž vyplynul výkon služby v souladu s náplní služební činnosti ze dne 1. 2. 2021, a hodnocení, z nichž nevyplynuly ani kázeňské prohřešky, ani kázeňské odměny, kdy žalobce měl podle nich vykonávat službu na průměrné úrovni (viz str. 4 prvoinstančního rozhodnutí). K námitkám žalobce, že řadu svých hodnocení neopatřil svým podpisem a že podle opatřených denních rozkazů žalobce vykonával službu v páté tarifní třídě, správní orgán prvního stupně uvedl, že původní náplň služební činnosti žalobce ze dne 31. 1. 2018 i nová s účinností od 1. 2. 2021 nezahrnují činnosti vymezené pro pátou tarifní třídu, tedy komplexní dozorcí službu na ubytovnách vězněných osob (viz str. 4 a 5 prvoinstančního rozhodnutí).

35. Žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí konstatoval, že předmětem řízení byla žádost žalobce, nikoli výběrové řízení. Na str. 5 dole napadeného rozhodnutí žalovaný znovu zopakoval, že důvodem zamítnutí žádosti žalobce bylo to, že žádosti byly posuzovány podle kritéria *potřeby zajištění služby na jednotlivých dozorcích stanovištích a s tím souvisejícím zařazením konkrétního dozorce na určitý úsek či vnitřní pracoviště*. Žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí konstatoval, že závěry služebního hodnocení žalobce neměly tudíž žádný vliv na rozhodnutí o žádosti. Vzhledem k odvolání žalobce žalovaný na str. 6 až 9 napadeného rozhodnutí uvedl, že provedenými důkazy bylo prokázáno, jednak že služební náplň žalobce zahrnovala jen činnosti spadající do čtvrté tarifní třídy a dále že žalobce jiné činnosti ani fakticky nevykonával.
36. Soud shrnuje, že žalobcova žádost byla zamítnuta proto, že nevznikla potřeba zajištění služby spadající do páté tarifní třídy na dozorcím stanovišti (úseku, vnitřním pracovišti), k němuž byl žalobce zařazen. Nebyl dán předpoklad, že by žalobce vykonával komplexní dozorcí službu na ubytovnách vězněných osob. Toto bylo důvodem zamítavého rozhodnutí o žádosti žalobce. Služební hodnocení žádajících dozorců (včetně žalobce) nebyla kritériem pro rozhodnutí o jejich žádostech. Stejně tak nebyl tímto kritériem ani dosavadní obsah výkonu služby. Soud poukazuje na to, že podklady rozhodnutí byly rozšířeny o denní rozkazy žalobce a jeho hodnocení jen v důsledku jeho návrhu ze dne 1. 7. 2021.
37. Soudem shrnutá odůvodnění rozhodnutí, z nichž je zřejmý důvod rozhodnutí, vyvracejí opodstatněnost druhého žalobního bodu, jímž žalobce brojil proti svému služebnímu hodnocení. Jak již však soud vysvětlil výše, formální či faktické vady služebních hodnocení žalobce neměly na napadené rozhodnutí žádný vliv, protože k nim služební funkcionáři nepřihlíželi a žádné závěry, které by ovlivnily rozhodnutí, z nich neučinili. Jinými slovy, námitky žalobce se mýjely odůvodněním rozhodnutí. Služebními hodnoceními rozhodnutí odůvodněna nebyla, tudíž námitky proti nim byly irelevantní a nemohly založit opodstatněnost tohoto žalobního bodu. Druhý žalobní bod tedy nebyl důvodný.
38. Stran **třetího okruhu žalobních námitek**, v jehož rámci žalobce namítal, že byl v rozporu s § 77 odst. 8 zákona o služebním poměru vystaven nerovnému zacházení, když byli povýšeni kolegové v obdobném či horším postavení než žalobce (dva konkrétní kázeňsky postižení kolegové), soud uvádí, že ani tento okruh žalobních námitek

neshledal důvodným.

39. V řízení před správním orgánem prvního stupně žalobce ničeho k (ne)rovnému zacházení neuvedl, na žádné kázeňsky stíhané kolegy konkrétně neupozornil, a žádné důkazy k tomu, logicky, ani nenavrhl. V odvolání ze dne 15. 8. 2021 žalobce nic k nerovnému zacházení neuvedl.
40. Vzhledem k tomu, že žalobce v žalobě namítl skutkovou okolnost, která byla vzhledem ke svému obsahu teoreticky způsobila ovlivnit rozhodnutí, aniž ji však uplatnil v řízení o své žádosti, musel soud nejprve zaujmout stanovisko, zda mohl žalovaný pochybit, když se namítanou skutkovou okolností v napadeném rozhodnutí nezabýval.
41. V posuzované věci šlo o správní řízení zahájené podle § 178 odst. 2 písm. a) zákona o služebním poměru dnem doručení žádosti žalobce příslušnému služebnímu funkcionáři. Zákon o služebním poměru neobsahuje žádnou regulaci důkazní povinnosti účastníka, se kterou je spojena s povinností tvrzení. Proto vzhledem k výše citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2019, čj. 1 As 327/2019-109, platí úprava této problematiky ve správním řádu. Zákon o služebním poměru totiž jako zvláštní zákon k této povinnosti nestanoví jinak (srov. § 1 odst. 2 správního řádu).
42. Správní řízení o žádosti není ovládáno zásadou vyšetřovací a je na žadateli, aby ve správním řízení tvrdil a prokázal vše, čeho se chtěl v řízení dovolávat. Podle § 52 věta první správního řádu totiž platí, že účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení.
43. Soud poukazuje též na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu (srov. rozsudky ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 - 38, ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015 - 43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015 - 36, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016 - 36 nebo ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017 - 36). Z uvedené judikatury vyplývá závěr, že pokud je žadatel v řízení o žádosti nečinný, pak jde tato nečinnost k jeho tíži. Například v rozsudku ze dne 15. 8. 2019, č. j. 9 Azs 66/2018 - 58, bod 14, Nejvyšší správní soud uvedl: „V řízení o žádosti je tato povinnost ještě silnější, neboť nelze po správním orgánu požadovat, aby za účastníka řízení obstarával podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění jeho žádosti.“ Ustálený charakter judikatury explicitně potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 11. 2018, č. j. 7 Azs 399/2018 - 37: „Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu se přitom vyvinula v obecný závěr, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu, a to i ve vztahu k pobytoým věcem cizinců (srov. rozsudek ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 - 38; ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015 - 43; ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015 - 36; ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016 - 36; nebo ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017 - 36).“
44. Soud tedy konstatuje dílčí právní závěr, že žalobce jakožto žadatel byl povinen v rámci správního řízení tvrdit rozhodné skutečnosti a označit důkazy je prokazující.
45. Žalovaný byl podle § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru povinen přezkoumat napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, v rozsahu, jaký je uveden v odvolání - zákonnost měl přezkoumat v celém rozsahu.
46. Soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný nemohl pochybit s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí, pokud nezkoumal, zda je prvoinstanční rozhodnutí správné,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

pokud jde o posouzení (ne)rovnosti při posuzování jednotlivých žádostí dozorců. K tomuto přezkumu totiž žalovaný nebyl povinen, protože takovou nesprávnost prvoinstančního rozhodnutí žalobce v odvolání nenamítal (srov. § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru).

47. Posuzovaná žalobní námitka nevedla ani k závěru, že žalovaný pochybil, pokud z tohoto důvodu bez odvolací námitky nezjistil nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí (srov. § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru). Správní spis totiž neobsahoval absolutně žádné podklady zpochybňující rovnost žádajících dozorců, tedy že by uplatněné kritérium posouzení žádostí bylo diskriminační nebo bylo s jednotlivými žadateli při uplatnění zvoleného kritéria zacházeno rozdílně. Proto napadené rozhodnutí netrpělo nezákonností, když se v žalobě namítanou nerovností nezabývalo. Jelikož žalobce nerovné zacházení ve správním řízení netvrdil, z obsahu správního spisu nevyplývala, správní orgány se jí nemohly zabývat. Ze všech těchto důvodů nemůže být skutečností zakládající nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobní argumentace, že žalovaný nepřihlédl k rozdílnému zacházení s různými žadateli.
48. Třetí žalobní bod tedy nebyl důvodný, neboť napadené rozhodnutí nemůže trpět nezákonností z důvodu chybějícího nebo nesprávného posouzení námitky nerovnosti. Soud přezkoumává napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 odst. 1 s. ř. s.) a žalovaný nebyl z vlastní iniciativy povinen tuto otázku posuzovat, pokud se toho žalobce ve svém odvolání nedomáhal a správní spis žádné podklady ve vztahu k nerovnosti neobsahoval. Žalovaný správně ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že v odvolání žalobce pouze namítal, že oproti jiným žadatelům měla být oproti jiným žadatelům zohledněna jeho faktická činnost spadající do páté tarifní třídy a nemělo být přihlíženo k jeho hodnocením (druhá a čtvrtá žalobní námitka).
49. S ohledem na to, že napadené rozhodnutí nemůže trpět nezákonností z důvodu nesprávného posouzení žalobní argumentace k nerovnému zacházení (že v předmětném období byli do vyšší služební hodnosti a vyšší tarifní třídy převedeni kolegové žalobce v obdobném či horším postavení, včetně kázeňsky odsouzených R. P. a F. K.), zamítl soud návrh žalobce na osobní spisy těchto dvou příslušníků. To, zda tito dva dozorcí byli kázeňsky postiženi a zda bylo jejich žádosti, která by byla obdobou žádosti žalobce, vyhověno, totiž nebylo pro rozhodnutí soudu právně významné. Ať by bylo z jejich osobních spisů zjištěno cokoli, rozhodnutí soudu to ovlivnit nemohlo.
50. Ve **čtvrtém žalobním bodě** žalobce namítal, že správní orgány nepřihlédly k tomu, že denními rozkazy prokázal, že fakticky vykonával službu spadající do páté tarifní třídy. Tutéž námitku uplatnil žalobce v řízení před správním orgánem prvního stupně i ve svém odvolání.
51. Podle § 22 odst. 1 in fine zákona o služebním poměru výběrové řízení nemusí být vyhlášeno v případě obsazování volných služebních míst, pro které je stanovena služební hodnost vrchní referent, asistent, vrchní asistent a inspektor, jestliže bude na takové služební místo ustanoven příslušník, který má služební hodnost o jeden stupeň nižší, než je služební hodnost požadovaná pro volné služební místo.
52. Podle § 26 odst. 3 zákona o služebním poměru lze příslušníka odvolat na jeho žádost z dosavadního služebního místa, pro které je stanovena služební hodnost referent, vrchní referent, asistent a vrchní asistent, a ustanovit jej na služební místo, pro které je

stanovena služební hodnost o jeden stupeň vyšší, jestliže splňuje stupeň vzdělání, obor nebo zaměření vzdělání stanovené pro služební místo.

53. Podle § 116 odst. 1 věty první zákona o služebním poměru se pro služební místo příslušníka stanoví tarifní třída podle nejnáročnější činnosti, jejíž výkon se na služebním místě vyžaduje.
54. Podle § 116 odst. 2 zákona o služebním poměru není-li dále uvedeno jinak, v souladu s charakteristikami tarifních tříd uvedenými v příloze tohoto zákona stanoví vláda nařízením katalog činností v bezpečnostních sborech zařazených do jednotlivých tarifních tříd podle jejich složitosti, odpovědnosti a namáhavosti. Charakteristiky tarifních tříd příslušníků bezpečnostních sborů stanoví příloha č. 1 zákona o služebním poměru. Jednotlivé tarifní třídy příslušníků a popis jimi vykonávané činnosti upravuje příloha k nařízení vlády.
55. Předmětnou žádostí žalobce usiloval o to, aby byl ustanoven na služební místo, pro nějž byla stanovena o jeden stupeň vyšší služební hodnost, tj. z vrchního asistenta na inspektora. Soud shrnuje, že žádost žalobce o služební hodnost vyšší o jeden stupeň byla přípustná, nebylo nutné provádět výběrové řízení a posouzení tarifní třídy je ovlivněno nejnáročnějšími činnostmi, s nimiž je služba spojena, a je definováno přílohami zákona o služebním poměru a nařízení vlády.
56. Podle § 26 odst. 3 zákona o služebním poměru nemá příslušník právní nárok na ustanovení na služební místo, pro nějž je stanovena o jeden stupeň vyšší služební hodnost. Naopak příslušný funkcionář je nadán správním uvážením, zda žádosti příslušníka podané dle § 26 odst. 3 zákona o služebním poměru vyhoví či nevyhoví, a to i v případě, že příslušník splní podmínky stanovené § 26 odst. 3 zákona o služebním poměru *in fine*. Nicméně „i tam, kde vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, (...) principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl. (...) Libovůle při rozhodovací činnosti správních orgánů by totiž zjevně odporovala charakteru státní správy jako činnosti podzákonné a zákonem řízené. Rubem diskrečního oprávnění správního orgánu je povinnost volné úvahy užít, tedy zabývat se všemi hledisky, které zákon jako premisy takové úvahy stanoví, opatřit si za tím účelem potřebné důkazní prostředky, provést jimi důkazy, vyvodit z těchto důkazů skutková a právní zjištění, a poté volným správním uvážením, nicméně při respektování smyslu a účelu zákona a mezí, které zákon stanoví, dospět při dodržení pravidel logického vyvozování k adekvátnímu rozhodnutí. Absolutní či neomezené správní uvážení v moderním právním státě neexistuje. Každé správní uvážení má své meze, vyplývající v prvé řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd. Dodržení těchto mezí podléhá soudnímu přezkumu. Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Nejvyšší správní soud tak, k otázce v projednávané věci zásadní, uzavírá, že i když správní orgán rozhoduje na základě volné správní úvahy, musí být jeho rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení nevybočil. I v

*těchto případech musí správní orgán respektovat stanovené procesní postupy i elementární právní principy správního rozhodování. Nezákonnost takového rozhodnutí pak může spočívat mj. v překročení nebo zneužití stanovených mezí správního uvážení (ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s.), nebo může být způsobena porušením procesních předpisů. (srov. např. rozsudek NSS 2 As 31/2005 ze dne 4. 5. 2006, 6 A 25/2002 ze dne 20. 7. 2006).“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2020, č. j. 7 As 182/2020-45, bod 24; skutečnost, že tento rozsudek byl vydán v řízení týkajícím se udělování státního občanství je nevýznamná, neboť i udělování státního občanství dle § 13 odst. 1 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství ČR, se odehrává ve sféře správního uvážení správního orgánu). I v případě řízení o žádosti příslušníka dle § 26 odst. 3 zákona o služebním poměru je tedy služební funkcionář povinen postupovat v souladu s ústavním imperativem zákazu diskriminace a libovůle dle čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR. I v případě, že příslušník splní podmínky výslovně uvedené v § 26 odst. 3 *in fine* zákona o služebním poměru, tedy stupeň vzdělání, obor nebo zaměření vzdělání stanovené pro služební místo, není služební funkcionář povinen žádosti příslušníka vyhovět. Pokud jí však nevyhoví, musí přezkoumatelně zdůvodnit, jaké důvody jej vedly k zamítnutí žádosti (např. nedostatek systemizovaných míst), přičemž tyto důvody musí splňovat taková kvalitativní měřítka, aby žádající příslušník nebyl předmětem libovolného a diskriminačního rozhodování služebního funkcionáře.*

57. Soud na tomto místě znovu opakuje a zdůrazňuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že služební funkcionáři stanovili pro posouzení žádostí ohledně navýšených systemizovaných míst páté tarifní třídy kritérium *potřeby zajištění takového druhu služby na konkrétním dozorcím stanovišti (úseku, vnitřním pracovišti), k němuž byl žadatel zařazen*. Proti použití tohoto kritéria žalobce nebrojil ani v odvolání ani v žalobě – soud proto vychází z toho, že jde o kritérium nikoli libovolné a diskriminační, kdy ani ze správního spisu nevyplývá opak.
58. Jestliže však žalobce ve správním řízení nezpochybňoval uplatněné kritérium výběru a toto kritérium se ani na první pohled nejví neopodstatněné, nemůže být úspěšný s žalobní námitkou, byť uplatněnou již ve správním řízení, že mělo být uplatněno i kritérium jiné (obsah vykonávaných služebních činností). Žalobce nemohl být procesně úspěšný s námitkou, že mělo být uplatněno kritérium jiné, pokud zvolené kritérium nezpochybňoval a nejví se jako důsledek překročení nebo zneužití stanovených mezí správního uvážení (srov. § 78 odst. 1 s. ř. s.). Podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Proto správní orgány nemohly pochybit, když nezjišťovaly skutkový stav věci ohledně jiných, dalších, nezvolených, kritérií, neboť to nebylo právně významné pro jejich rozhodnutí.
59. Kritériem pro zamítnutí nebo vyhovění žádostech dozorců tedy nebylo ani služební hodnocení žádajících dozorců, ani faktický či formálně stanovený okruh jimi vykonávaných služebních činností. Proto správní orgán prvního stupně tyto skutečnosti nezjišťoval a do správního spisu doklady k nim opatřil až k důkaznímu návrhu žalobce ze dne 1. 7. 2021. Ve správním řízení žalobce tvrdil, že vykonával služební činnost pro zařazení na služební místo ve služební hodnosti inspektor, tedy v páté tarifní třídě dle bodu 1. 2. 5. přílohy k nařízení vlády. Byl to tedy žalobce, kdo vnesl do řízení argumentaci výkonem služební činnosti v páté tarifní třídě. Soud zde připomíná, že

ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu se vyvinula v obecný závěr, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu (srov. rozsudky ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36 nebo ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36, nebo ze dne 15. 8. 2019, č. j. 9 Azs 66/2018-58).

60. Vzhledem k tomu, že žalobcem namítaný výkon určitých služebních činností se míjel důvodem správních rozhodnutí (tzn. zvoleným kritériem posuzování žádostí dozorců), nemohly správní orgány pochybit při posouzení této, pro jejich rozhodnutí irelevantní, otázky. Přesvědčivosti správních rozhodnutí sice nepřidalo, že se služební funkcionáři otázkou obsahu žalobcem vykonávaných služebních činností zabývaly, ač tak vzhledem ke zvolenému a transparentnímu kritériu činit nemuseli (srov. § 51 odst. 3 správního řádu), nicméně nezákonnost napadeného rozhodnutí to způsobit nemohlo, protože to nebylo způsobilé ovlivnit závěr o nenaplnění zvoleného kritéria.
61. Obiter dictum soud uvádí, že ač případná nesprávnost závěru služebních funkcionářů o obsahu žalobcem vykonávaných služebních činností nemohla ovlivnit zákonnost jejich rozhodnutí, považuje soud za vhodné vysvětlit, že i kdyby toto ovlivnit mohla, stejně by nezákonnost napadeného rozhodnutí nezpůsobila. Žalobce totiž v žalobě tvrdil, že správní orgány nesprávně zjistily a hodnotily skutkový stav, protože denní rozkazy a harmonogramy služeb prokázaly žalobcův faktický výkon komplexních služebních činností spadajících do 5. tarifní třídy, *konkrétně mělo jít o činnost vedoucího celé směny, i jako střídač*.
62. Na str. 3 napadeného rozhodnutí žalovaný mj. citoval vyjádření správního orgánu prvního stupně k odvolání žalobce, že zpočátku žalobce vykonával službu na různých dozorcích stanovištích jako střídač a že v budoucnu bude vykonávat dozorcí službu na střeženém pracovišti odsouzených MEA. Tudíž tvrzení o tom, že žalobce vykonával službu jako střídač, bylo uvedeno v citovaném vyjádření k odvolání a nešlo o žádný skutkový závěr žalovaného.
63. Soud konstatuje, že ve svém odvolání žalobce netvrdil, že by vykonával činnost vedoucího celé směny, ale odkazoval jen na denní rozkazy, kterými *byl velen na dozorcí stanoviště, kde vykonával služební činnost ve vyšší tarifní třídě*. Žalobce netvrdil, jakou konkrétní činnost a kde vykonával. Vzhledem k tomu žalovaný nemohl pochybit, pokud se explicitně nezabýval tím, zda žalobce vykonával činnost vedoucího celé směny, a to i jako střídač. Jelikož poprvé v žalobě uvedl, že vykonával činnost vedoucího celé směny, nemohl se, logicky, s touto argumentací žalovaný vypořádat v napadeném rozhodnutí, protože ji žalobce v odvolání nevznesl. Tudíž žalobní námitka nemůže atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí. Lze ještě dodat, že ani v žalobě žalobce neuvedl s konkrétním odkazem na nějakou součást správního spisu, konkrétně kdy a jakou činnost jako vedoucí směny vykonával.
64. Na str. 6 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že písemné náplně služebních činností žalobce nezahrnují činnosti spadající do páté tarifní třídy vymezené nařízením vlády. Proti tomuto závěru žalobce žalobou nebrojil, proto ho lze převzít.
65. Žalobce žalobou brojil jen proti závěru žalovaného na str. 7 až 9 napadeného rozhodnutí, že *fakticky* nevykonával činnosti spadající do páté tarifní třídy. Jak již však bylo výše uvedeno, žalobce v odvolání neuvedl, jaká jeho konkrétní činnost (kdy, kde a co) spadala

pod vyšší tarifní třídu. Vypořádání jeho obecné odvolací námitky žalovaným v napadeném rozhodnutí bylo tedy zcela dostatečné.

66. Soud dodává, že denní rozkazy žalobní tvrzení o výkonu vedoucího směny nijak neprokazují. Z denních rozkazů se totiž pouze podává to, na jakých stanovištích žalobce ten který den vykonával služební činnost (srov. shodně správní orgán prvního stupně na str. 4 prvoinstančního rozhodnutí, tudíž nejde o pomínuté důkazy, správními orgány nevypořádané). Zohlednění harmonogramů služeb se žalobce ve svém odvolání nedomáhal, každopádně i z nich vyplývalo jen to, na jaké stanoviště byl žalobce v jaký den toho kterého měsíce velen.
67. Ani čtvrtý žalobní bod tedy nebyl důvodný.
68. Soud neprovedl ani žádný další z důkazů navržených žalobcem, neboť ke svému rozhodnutí dospěl jen na základě obsahu správního spisu, jímž se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS), a jehož součástí byla jak služební hodnocení žalobce včetně služebního hodnocení ze dne 4. 4. 2021 zpracovaného ppor. H., tak rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2021, č. j. č. j. VS-44151-11/ČJ-2021-80000L-51ODV. Důkaz výsledkem žalobce, který žalobce navrhl v podání ze dne 16. 2. 2022, soud neprovedl – k dotazu soudu při jednání žalobce uvedl, že jím má být prokázáno nerovné zacházení a jeho pohled na faktický výkon služby z jeho strany a ze strany jeho kolegů. Výsledek žalobce by tak byl nadbytečný, protože nerovné zacházení žalobce v odvolání nenamítal a žalovaný proto nemohl pochybit v posouzení této nenamítané skutkové vady, která z obsahu správního spisu nijak nevyplynula. Vzhledem k § 75 odst. 1 s. ř. s. by bylo nadbytečné zjišťovat výsledkem žalobce, jak na službu svou i službu svých kolegů pohlížel.
69. V replice (str. 3) žalobce navrhl doplnit dokazování o harmonogramy a denní rozkazy příslušníků z doby před a po povýšení, které prokážou, že dozorcí z ubytoven odsouzených byli povýšeni, přičemž žalobce povýšen nebyl, ač také prováděl výkon služby na odděleních výkonu trestu. K výslovné výzvě soudu při jednání žalobce svůj důkazní návrh konkretizoval tak, že má soud vyžádat od správního orgánu prvního stupně harmonogramy za rok 2021 3. směny dozorců ve složení V., K., P., Č., K., M. a N. k důkazu, že žalobce vykonával stejné činnosti jako oni a na rozdíl od nich nebyl povýšen. I tyto důkazní návrhy žalobce pro nadbytečnost zamítl. Jednak ve lhůtě pro podání žaloby ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d), odst. 2 in fine s. ř. s. žalobce netvrdil, že by byl diskriminován oproti kolegům vykonávajícím stejné činnosti, dále to netvrdil ani ve svém odvolání a dále se toto nové tvrzení míjí kritériem správní úvahy služebních funkcionářů při posouzení žádostí příslušníků o zařazení do vyšší tarifní třídy. V ostatním soud odkazuje na vypořádání třetího okruhu žalobních námitek výše.
70. Pokud žalobce v replice uvedl, že povýšení bylo nabídnuto příslušníkům, kteří nikdy dříve neprováděli výkon služby na dozorčím stanovišti, pak opět s odkazem na vypořádání třetího okruhu žalobních námitek výše platí, že to žalobce ve lhůtě pro podání žaloby ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d), odst. 2 in fine s. ř. s. netvrdil, netvrdil ani ve svém odvolání, toto nové tvrzení se míjí kritériem správní úvahy služebních funkcionářů při posouzení žádostí příslušníků o zařazení do vyšší tarifní třídy. Zcela totožnou argumentací lze vypořádat tvrzení žalobce v replice, že pprap. Hodan byl 1. června povýšen na hodnost praporčíka, ač odsloužil jen 3 roky.

71. S ohledem na to, že soud žádnou z žalobních námitek neshledal důvodnou, zamítl soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VII.

Náklady řízení

72. Výrokem II tohoto rozsudku soud žádnému z účastníků řízení nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci neměl úspěch (srov. § 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*) a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 21. června 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu